

© Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava. Sva prava pridržana. Dopuštenje za ponovno objavljivanje ovog sažetka dano je isključivo u svrhu uključivanja u HUDOC bazu podataka Suda.

© Office of the Representative of the Republic of Croatia before the European Court of Human Rights. All rights reserved. Permission to re-publish this summary has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Bureau de l'Agent de la République de Croatie devant la Cour européenne des droits de l'homme. Tous droits réservés. L'autorisation de republier ce résumé a été accordée dans le seul but de son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

**SAŽETAK PRESUDE
DŽINIĆ PROTIV HRVATSKE
OD DANA 17. SVIBNJA 2016. GODINE
ZAHTJEV BR. 38359/13**

ČINJENICE

Protiv podnositelja zahtjeva kao direktora jednog trgovačkog društva pokrenuta je istraga zbog nekoliko kaznenih djela gospodarskog kriminaliteta.

Nakon stupanja na snagu Zakona o postupku oduzimanja imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom i prekršajem, nadležno županijsko državno odvjetništvo predložilo je određivanje privremene mjere osiguranja nad nepokretnom imovinom podnositelja zahtjeva (deset zemljišnih čestica dvije kuće i poslovna zgrada) kako bi se osiguralo učinkovito izvršenje odluke o oduzimanju imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom u iznosu od otprilike 1.060.000 EUR.

Nadležni sud je 27. lipnja 2012. godine odredio privremenu mjeru osiguranja na nepokretnoj imovini podnositelja zahtjeva, prihvativši u cijelosti prijedlog županijskog državnog odvjetništva.

Podnositelj je u nekoliko navrata prigovarao pred domaćim sudovima da vrijednost blokirane imovine višestruko prelazi visinu protupravne imovinske koristi za koju ga se tereti. Pritom je tražio da se blokada ograniči samo na jedan dio prvotno blokirane imovine, i to dio koji svojom vrijednošću odgovara visini protupravne imovinske koristi. Međutim, Županijski sud u Vukovaru i Vrhovni sud Republike Hrvatske nisu prihvatili te argumente, a Ustavni sud Republike Hrvatske je odbacio njegovu ustavnu tužbu kao nedopuštenu.

Podnositelj je prvostupanjskom presudom od dana 11. srpnja 2014. godine proglašen krivim za kazneno djelo zloporabe ovlasti u gospodarskom poslovanju te je osuđen na dvije godine zatvora i oduzimanje imovinske koristi ostvarene počinjenjem kaznenog djela u iznosu od 1.800.857,74 HRK (cca 240.000 eura). Istoga dana prvostupanjski je sud odbio zahtjev podnositelja zahtjeva za ukidanje odluke o određivanju privremene mjere osiguranja, navodeći da mjera privremenog osiguranja može ostati na snazi šezdeset dana nakon završetka postupka u kojem je donesena pravomoćna presuda. Budući da presuda nije postala pravomoćna, prvostupanjski sud je smatrao da nema osnove za ukidanje odluke kojom se određuje privremena mjera osiguranja.

PRIGOVORI

Podnositelj zahtjeva prigovorio na temelju članka 1. Protokola br. uz Konvenciju (zaštita vlasništva) kako blokada njegove imovine nije bila razmjerna okolnostima predmeta, te kako nije imao učinkovito pravno sredstvo za osporavanje te mjere.

OCJENA SUDA

Blokada imovine za potrebe sudskog postupka koja se odnosi na nadzor nad upotrebom vlasništva spada u doseg drugog stavka članka 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju

Sud je ocijenio da je blokada podnositeljeve imovine bila zakonita te je razmatrao je li takvo miješanje u podnositeljevo pravo na mirno uživanje vlasništva bilo razmjerno legitimnom cilju (opći interes zajednice).

Sud je naveo kako svaka blokada ili konfiskacija ima za posljedicu nastanak štete, no stvarno pretrpljena šteta ne bi smjela biti veća od one koja je nužna, ako se želi postići da bude u skladu s člankom 1. Protokola br. 1.

Sud je primijetio kako je domaći sud u cijelosti prihvatio prijedlog za blokadu podnositeljeve imovine, bez da je izvršio procjenu razmjernosti između vrijednosti blokirane imovine i imovinske koristi koju je podnositelj zahtjeva navodno ostvario počinjenjem kaznenog djela.

Bez obzira na potpunu odsutnost procjene razmjernosti u rješenju Županijskog suda u Vukovaru i izričiti prigovor podnositelja zahtjeva u tom smislu, Vrhovni sud Republike Hrvatske nije ispravio taj propust na način da izvrši odgovarajuću procjenu razmjernosti osporene mjere, već je samo napomenuo kako načelo razmjernosti nije bilo povrijeđeno.

U daljnjem tijeku kaznenog postupka podnositelj zahtjeva je zatražio od domaćih sudova da se ponovno ocijene opseg privremene mjere osiguranja na njegovom imovinom, tvrdeći kako postojali izrazita nerazmjernost između vrijednosti blokirane imovine i navodno pribavljene protupravne imovinske koristi.

Međutim, domaći sudovi su, bez ikakve dodatne procjene, unatoč konkretnim navodima podnositelja o nerazmjeru između blokirane imovine i navodno protupravno pribavljene imovinske koristi, bez obrazloženja odbili tvrdnje podnositelja, dopuštajući time da sporna situacija potraje više od dvije i pol godine.

Sud je zaključio kako je blokada imovine podnositelja, iako je u načelu bila zakonita i opravdana, određena i održavana na snazi bez utvrđivanja odgovara li vrijednost blokirane imovine mogućoj odluci o oduzimanju protupravne imovinske koristi ostvarene počinjenjem kaznenog djela. Zbog toga nije ispunjen zahtjev „pravične ravnoteže” sadržan u drugom stavku članka 1. Protokola br. 1.

Stoga je Sud utvrdio da je došlo do povrede prava na mirno uživanje vlasništva.

PRAVIČNA NAKNADA

2.000 eura na ime neimovinske štete

850 eura na ime troškova